

d ů v o d e c h :

Právem vytýká zmateční stížnost porušení předpisů §§ 313 a 314 tr. ř. Podle záznamů jednacího protokolu byli porotcové vzati do přísahy teprve, když byl úplně přečten spis obžalovací. Tímto postupem porušil porotní soud předpisy, jichž nešetření je ohroženo zmatečností. V §§ 312, 313 a 314 tr. ř. jest přesně vyznačeno pořadí, ve kterém jest předsevizíti úřední úkony v §§ těch předepsané. Tak stanoví § 313 tr. ř.: »Potom (t. j. po té, když byly provedeny úkony vytčené v předcházejícím § 312 tr. ř.) vezme předseda pod neplatností porotce do přísahy«. Dále obsahuje § 314 tr. ř., když byl před tím v prvních dvou odstavcích vyznačil ony další úkony, jež jest předsevizíti, — ve třetím a posledním odstavci tento předpis: »Potom (totiž po provedení dříve zmíněných úkonů) dá předseda pod neplatností přečísti spis obžalovací . . .«. K tomuto přečtení smí se tudíž dle jasného, ale zároveň i velícího předpisu uvedeného ustanovení zákonného přikročiti nikoli před tím, nýbrž teprve po tom, když byli porotcové vzati do přísahy. Počaliť vykonávati svůj úřad ve smyslu zákona jako porotcové teprve v tom okamžiku, když byli pod přísahou slíbili, že jako porotcové budou vykonávati povinnosti jim zákonem uložené, tudíž i povinnost nejsvědomitější pozornosti. Poněvadž v souzeném případě byl obžalovací spis v celém rozsahu přečten v době, kdy porotcové nebyli vzati ještě do přísahy a kdy tudíž nebyli podle zákona ještě způsobilí vykonávati úkony soudcovské, byla tímto postupem založena zmatečnost podle čís. 4 § 344 tr. ř. (viz rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 57; Storch, Řízení trestní rak., díl II., str. 366; Mayer, Komentář k § 313 tr. ř.; Lohsing — 3. vyd. 1932 str. 116; Rulf-Gleispad, Der österr. Strafprozess str. 250). Bylo proto, jelikož není ani nepochybně patrné, že formální vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovaným nepříznivým, odůvodněné zmateční stížnosti za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely ku tr. ř. vyhověti ihned v neveřejné poradě a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4649.

Využil-li vězeň omylu správy trestnice, vzav na vědomí rozhodnutí o propuštění z trestu, spočívající na nesprávném předpokladu, že si již trest odpykal, dopustil se přestupku podvodu jako vězeň v trestnici po rozumu § 2 nař. čís. 173/1860 ř. zák.; na tom nic nemění, že již vězněm trestnice není.

‘ (Rozh. ze dne 3. března 1933, Zm I 347/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 10. března 1931, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák., zrušil napadený roz-

sudek v odsuzující části jako zmatečný ve výroku o vině, následkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc postoupil k dalšímu opatření ředitelství trestnice pro muže v Plzni.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti části rozsudku odsuzující obžalovaného pro přestupek podvodu důvody zmatečnosti podle § 281 čis. 5 a 9 a) tr. ř., nechávajíc výrok o zproštění obžalovaného pro zločin podvodu nedotknutým. S hlediska tohoto hmotněprávního zmatku uplatňuje stížnost, že výrokem nalézacího soudu, že v činu obžalovaného nutno spatřovati trestný čin před soud příslušející, byl porušen zákon, ježto nařízením ministerstva vnitra čis. 173/1860 ř. zák. jsou přestupky spáchané vězni ústavů trestních odňaty soudnímu rozhodování a ponechány kárné moci ústavu a čin obžalovaného, jenž by jinak opodstatňoval přestupek podvodu, byl spáchán v době, kdy obžalovaný byl ještě vězněm, poněvadž uvedení v omyl bylo dokonáno již v době, kdy mu bylo sděleno v trestnici, že se propouští z vazby. Soud nalézací sice k nařízení čis. 173/60 ř. zák. přihlížel, než, maje za to, že obžalovaný čin dokonal teprve, když se mu podařilo dostat se předčasně na svobodu, tedy kdy z trestnice již vyšel, shledal v činu přestupek podvodu před soud příslušející. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Podvod je spáchán, jakmile se pachatel podařilo lstivým předstíráním uvést jiného v omyl, jímž někdo má na svých právech trpěti škodu, nebo jakmile se mu podařilo lstivým předstíráním uvést jiného v omyl, jímž někdo má na svých právech trpěti škodu, nebo jakmile se mu podařilo v tomto úmyslu a způsobem právě dotčeným využití omylu nebo nevědomosti jiného. V souzeném případě, v němž jde o druhý případ, využil stěžovatel omylu správy věznice tím a v tom okamžiku, kdy vzal rozhodnutí správy trestnice o svém propuštění z trestu bez námitek na vědomí. V tom okamžiku byl ještě a zůstal až do svého skutečného propuštění z trestnice jejím vězněm a spáchal tedy čin jako vézeň trestnice, poněvadž ono rozhodnutí spočívalo na nesprávném předpokladu, že obžalovaný si trest odpykal, bylo tudíž neplatné a proto jeho vyhlášení obžalovanému nemohlo míti účinek, že obžalovaný přestal býti vězněm trestnice, dokud z ní nebyl na svobodu skutečně propuštěn. Byl-li tedy obžalovaný v době, kdy souzený čin spáchal, vězněm trestnice, nepříslušela pravomoc trestní ohledně něho podle § 2 nařízení čis. 173/60 ř. zák. soudům a bylo již z toho důvodu vyhověti odůvodněné stížnosti podle § 281 čis. 9 a) tr. ř., aniž bylo třeba obírati se jejími vývody, provádějícími zmatek podle čis. 5 § 281 tr. ř. Na tom nemůže ničeho změnit ta okolnost, že obžalovaný nyní již vězněm trestnice není, neboť podle zákona založenou kvalifikaci činu jako kárného deliktu z toho důvodu na přestupek podle obecného zákona trestný přeměnit nelze. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4650.

Páchateľom porušenia súdneho zátvoru (§ 359 tr. zák.) môže byť len exekút. Pre rozlišenie, či tento trestný čin je zločinom alebo preči-